

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 162.

Tiende Session.

42de Møde.

Løvedagen den 28de Novbr.

(Fortsat.)

Lehrmann (forts.): Reglerne ville blive forskellige i de forskellige Districter, og Løven gaaer altsaa næsten ud paa at danne mange Sanitetsstater i Staten, hvoraf Følgen vil være, at, naar en næringsdrivende Borger paa et Sted foruroliges i sin Haandtering vil han drage fra den ene Sanitetsstat i det lille Danmark til den anden, for at see, om han dog ikke kan gjenfinde en Plet, hvor han kan boe og bygge i Fred. Det forekommer mig tillige at være en meget bekostelig Indretning, der her foreslaaes; tage vi Hensyn til den Tid, det vil medføre saaledes at gaae omkring fra Dør til Dør, for at see, om Alt er reentligt og ordentligt, tage vi Hensyn til de Forstyrrelser, der ville bevirkes, og tillige til den betydelige Udgift, 15000 Rd. i fem Aar, der fordres, for at faae denne Indretning i Gang, saa troer jeg virkelig, at den Sundhed, der kan bringes tilveie ved et saadant Forslag, er for dyrt kjøbt. Er en saadan Lov da presserende nødvendig? Vise Danmarks Borgere saa liden Sands for Reenlighed og Orden, saa lidet Hensyn til eget og Medborgeres Velvære, at det skulde være paatrængende nødvendigt at fremkalde en saadan Lov? Er man, naar det angaaer Sundhedshensyn, saa umyndig, at man ganske skal sættes i Klasse med Børn, sættes under en Sundhedscommissions Formynderskab, saa maa jeg oprigtigt tilstaae, at det stemmer lidet overeens med vor politiske Frihed, saa have vi faaet den flere Aarhundreder

for tidlig. Man har yttret, at en saadan Lov vilde være en naturlig Følge af Civilisationen, at dens Gjennemførelse vilde være et af Civilisationens Goder. Jeg kommer her ganske uvilkaarligt til at tænke paa en Skibbrudn, der efter megen Møje endelig reddede sig paa en D. Hans første Frygt var, at han var kommen paa en D blandt Vilde, og at der altsaa kun var Lidet vundet for ham; men til hans Glæde opdagede han paa Strandbredden en Galge, hvoraf han da sluttede: „Nu er jeg landet i et civiliseret Land.“ Ja, naar Civilisationen skal frembringe mange saadanne Menneskemærker, saa Gud frie os fra Civilisationen, saa maa man hellere vende tilbage til Naturligt tilstanden. Fra et andet Synspunkt betragtet, forekommer det mig ogsaa, at vi have ret gode Politianordninger, sigtende til at vedligeholde Orden og Reenlighed, og herved troer jeg, man uden Fare kan blive staaende. Naar det er omtalt, at den provisoriske Lov, som blev givet under en truende Epidem, var nødvendig, saa skal jeg meget villig indrømme dette, og jeg skal endog erkende, at man skylder Regjeringen Tak, fordi den paa en saadan Tid greb kraftige Forholdsregler; men der er en himmelvid Forskel imellem at give en Lov, som er paatrængende nødvendig i et faresfuldt Øieblik, og, naar der ingen Trang er tilstede, at udgive en Lov, der skal gjælde i et længere Tidrum, og hvis mange Ulemper man bestandig skal finde sig i. Det har smertet mig, at jeg har maattet imødegaae denne Lov paa en saa bestemt Maade; det er Noget, jeg ellers sjelden gjør. Jeg er overbevist om, at den høitæredede Minister har havt den bedste og den menneskefjærligste Hensigt med Loven; men han har betragtet Sagen fra Regjeringens